

መጽሐፈ ዳንኤል - አንድ መቶ አምሳ ሰባት

በዳንኤል መጽሐፍ ውስጥ ያለውን የቂሮስ ትንቢታዊ ምሳሌነት መግለጥ

Jeff Pippenger

2024-03-25

በአሥረኛው ምዕራፍ በመጀመሪያው ቁጥር፣ የቂሮስ ሦስተኛ ዓመት እንደነበረ እናውቃለን፤ ነገር ግን በአንደኛው ምዕራፍ፣ ዳንኤል እስከ ቂሮስ የመጀመሪያ ዓመት ብቻ እንደኖረ ወይም እንደቀጠለ እናውቃለን።

ዳንኤልም እስከ ንጉሥ ቂሮስ የመጀመሪያው ዓመት ድረስ ኖረ። ዳንኤል 1፡21።

ለሁለት ዓመታት ቂሮስ ከሜዶናዊው ዳርዮስ ጋር በመሠረታዊ ሁኔታ በጋራ ነግሦ ነበር፤ ስለዚህ ሦስተኛው ዓመቱ ነበር፣ ነገር ግን ደግሞ የመጀመሪያው ዓመቱም ነበር።

በፋርስ ንጉሥ ቂሮስ በሦስተኛው ዓመት ቤልጣሳር ተብሎ ለተጠራው ለዳንኤል አንድ ነገር ተገለጠ፤ እነሆም ያ ነገር እውነት ነበረ፣ የተወሰነውም ዘመን ረጅም ነበረ፤ እርሱም ያን ነገር አስተዋለ፣ ራዕዩንም አስተዋል ነበረው። ዳንኤል 10፡1።

በትንቢታዊ መልኩ ቂሮስ በዳንኤል የመጀመሪያው የመጨረሻ ራዕዮች ውስጥ ተገልጦ ይቀርባል። የዳንኤል ምዕራፍ አንድ፣ ቀደም ባሉት ጽሑፎች እንደ ተቀመጠው፣ የራዕይ ምዕራፍ አሥራ አራትን የመጀመሪያውን መልእክት ይወክላል። የመጀመሪያው መልእክት በትንቢት ሲለይ የራዕይ አሥራ አራት ሦስቱ መላእክት ሁሉ ያላቸውን ትንቢታዊ ባህሪያት ሁሉ ይዞ ይገኛል። የመጀመሪያው መልእክት የተወከሉት የዘላለማዊው ወንጌል ሦስቱ ደረጃዎች፣ “እግዚአብሔርን ፍሩ፣” “ክብርንም ስጡት፣” ምክንያቱም “የፍርድ ሰዓት መጥቶአልና።”

ዳንኤልና ሦስቱ ታማኝ ወጣቶች “እግዚአብሔርን ስለ ፈሩ፣” የባቢሎንን ምግብ መመገብ ለመከላከል መረጡ፣ በአትክልት ምግብም ለመኖር ጸኑ። ከዚያ በኋላ በተደረገው የእይታ ፈተና፣ ዳንኤልና ሦስቱ ታማኝ ወጣቶች የባቢሎንን ምግብ ከተመገቡት ጋር በተነጻጻረ መልኩ በጤናማ ቁመናቸው “እግዚአብሔርን አከበሩ።” ከሦስት ዓመት በኋላ፣ ናቡከደነጾር በፈተና ሲመረምራቸው ከባቢሎን ጥበበኞች ሁሉ አሥር እጥፍ የበለጠ ጥበበኞች ሆነው አገኛቸው፤ በዚህም “የፍርድ ሰዓት” ደረሰ።

ለዘላለም የሆነው ወንጌል ሦስቱ እርምጃዎች በዳንኤል የመጨረሻው ምዕራፍ ውስጥ ደግሞ በዘመኑ ፍጻሜ ጊዜ የተፈታው ብርሃን ተጠያቂ ለሆኑት ሰዎች የእውቀት መጨመር የሚያነጻ፣ ነጭ የሚያደርግና የሚፈትን ሂደት መሆኑን ይወክላሉ። በዳንኤል የመጀመሪያው ምዕራፍ እንደሆነው በመጨረሻውም ምዕራፍ፣ ሦስቱንም መላእክት የሚያካትተው የመጀመሪያው መልእክት ሦስቱ እርምጃዎች ተለይተው ይታወቃሉ። ምዕራፍ አንድ የመጀመሪያው መልእክት የዘላለም ወንጌል ስለሆነ፣ የዳንኤል ምዕራፍ ሁለት የራዕይ አሥራ አራት ሁለተኛውን መልእክት ይወክላል፤ በዚያም የአውሬው ምስል ወይም የክርስቶስ ምስል ፈተና ተወክሎ ይታያል፣ እንደ ምዕራፍ አንድ ሦስቱ እርምጃዎች ውስጥ ባለው ሁለተኛው ፈተና እንደነበረው።

ምክንያቱም የዳንኤል መጽሐፍ ምዕራፍ አንድና ሁለት የራዕይ አሥራ አራት ያሉትን የመጀመሪያውን የሁለተኛውን መላእክት የሚወክሉ ስለሆኑ፣ ምዕራፍ ሶስትና በዱራ ሜዳ የተደረገው ፈተና ደግሞ የሦስተኛውን መልእክት መልእክት ይወክላል፤ ይህም የአውሬውን ምልክት እንዳይቀበሉ የሚያስጠነቅቅ መልእክት ነው። በዳንኤል ምዕራፍ አንድ የቂሮስ የመጀመሪያ ዓመት ተጠቅሷል፤ በምዕራፍ አስር ግን፣ ይህም የዳንኤል የመጨረሻ ራዕይ ሲሆን፣ ቂሮስ በሦስተኛው ዓመቱ ተወክሏል፤ ነገር ግን ያ ሦስተኛው ዓመት የመጀመሪያው ዓመቱ መሆኑን እናውቃለን፣ ምክንያቱም ዳንኤል እስከ ቂሮስ የመጀመሪያ ዓመት ብቻ ቀጥሎ ነበርና።

እንግዲህ ቂርስ ሦስት ዓመታትን የያዘ የመጀመሪያ ዓመት ምልክት ነው። እርሱ የመጀመሪያው መልአክ መልአክት ምልክት ነው። የቂርስ የመጀመሪያ ዓመት በዳንኤል የመጀመሪያ ራእይ የመጨረሻ ቁጥር ውስጥ ተጠቅሷል፤ ከዚያም እንደገና በዳንኤል የመጨረሻ ራእይ የመጀመሪያ ቁጥር ውስጥ ተጠቅሷል። የቂርስን ትንቢታዊ ምልክትነት ማስተዋል አስፈላጊ ነው፤ እኛም በመጀመሪያ እርሱ የመጀመሪያውን መልአክ መልአክት እንደሚወክል እንለያለን። ይህም በትንቢታዊ መልኩ ሊረጋገጥ የሚችለው ዳንኤል ሦስተኛ ዓመቱን እንደ መጀመሪያው ስለሚያመለክት ነው፤ ነገር ግን ከዚያ ይልቅ ይበልጥ አስፈላጊው እርሱ ባወጀው የመጀመሪያ አዋጅ ይህ መለየቱ መሆኑ ነው።

በዳንኤል ምዕራፍ አሥር ገብርኤል ከፋርስ ነገሥታት ጋር ያደረገው ትግል፣ ቂርስ አይሁድ እንዲመለሱ እና ኢየሩሳሌምንና ቤተ መቅደሱን እንደገና እንዲሠሩ የሚፈቅድ ከሦስቱ አዋጆች የመጀመሪያውን እስከሚያውቅ ድረስ እንዲፈጽም ለማድረስ በተመለከተ ነበር። ሦስተኛው አዋጅ ሦስተኛው መልአክ በጥቅምት 22, 1844 በደረሰ ጊዜ የተፈጸመውን የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢት መጀመሪያ ምልክት ያደርግ ነበር። ሦስተኛው አዋጅ ሦስተኛውን መልአክ ይወክል ነበር፤ ስለዚህም የቂርስ የመጀመሪያው አዋጅ በ1798 የመጀመሪያውን መልአክ መምጣት ይወክል ነበር። ቂርስ የመጀመሪያውን መልአክ ይወክላል፤ በዚህም ምክንያት በዳንኤል መጽሐፍ የመጀመሪያው ዓመቱ ሦስት ዓመታትን ይወክል ነበር።

እንግዲህ ቂርስ “የፍጻሜውን ዘመን” ይወክላል፤ ምክንያቱም በ1798 የመጀመሪያው መልአክ (ቂርስ) በደረሰ ጊዜ “የፍጻሜው ዘመን” ደርሶ ነበርና የዳንኤል መጽሐፍም ተፈትቶ ነበር። ቂርስ የሚለው ስም ከጥንታዊው ፐርሳዊ ቃል “Kūruš” የተወሰደ መሆኑ ይታመናል፤ ትርጉሙም “ፀሐይ” ማለት ነው፤ ይህም “ኩሩን” ማለት ከሆነው ከኤላማዊው ቃል “kursh” ጋር ተደምር ከንጉሣዊ ሥልጣን ወይም ከመንግሥት ግዛት ጋር ያለውን ግንኙነት ያመለክታል። ኢሳይያስም እነዚህን የቂርስ ባሕርያት ይናገራል።

ስለ ቂርስም። “እርሱ እረኛዬ ነው፣ ፈቃዴንም ሁሉ ይፈጽማል” የሚል፤ ለኢየሩሳሌምም። “ትሠሪያለሽ” ለመቅደሱም። “መሠረትሽ ይጣላል” የሚል። እግዚአብሔር ለቀበው፣ ለቂርስ፣ ቀኝ እጁን ለያዝሁት፣ አሕዛብን በፊቱ ለማስገዛት፣ የነገሥታትንም ወገብ ለመፍታት፣ በፊቱም ባለ ሁለት ቅጠል በሮችን ለመክፈት፣ ደጀችም እንዳይዘገ፣ እንዲህ ይላል፤ እኔ በፊትህ እኔዳለሁ፣ ጠማማ ስፍራዎችንም አቀናለሁ፤ የናሱንም በሮች እሰብራለሁ፣ የብረቱንም መወርወሪያዎች እቈርጣለሁ፤ አንተም በስም የጠራሁህ እኔ እግዚአብሔር የእስራኤል አምላክ እንደ ሆንሁ ታውቅ ዘንድ፣ የጨለማን መዝገቦችና በስውር ስፍራ የተሰወሩ ሀብቶች እሰጥሃለሁ። ስለ ባሪያዬ ያዕቆብና ስለ ምርጫ እስራኤል፣ በስምህ ጠርቼሃለሁ፤ አንተም ባታውቀኝ ስም አውጥቼሃለሁ። እኔ እግዚአብሔር ነኝ፣ ከእኔም በቀር ሌላ የለም፤ ከእኔም በስተቀር አምላክ የለም፤ አንተም ባታውቀኝ ታጥቄሃለሁ፤ ከፀሐይ መውጫና ከምዕራብ ጀምሮ ከእኔ በስተቀር ሌላ እንደሌለ ያውቁ ዘንድ። እኔ እግዚአብሔር ነኝ፣ ሌላም የለም። ኢሳይያስ 44፡28-45፡6።

ቂርስ ክርስቶስን ያመለክት ነበር፤ ምክንያቱም እርሱ የጌታ “የተቀባ” ነበር እና ኢየሩሳሌምን የሚሠራ የቤተ መቅደሱንም መሠረት የሚጥል የእግዚአብሔር “እረኛ” ተብሎ ተጠርቷል። እርሱ የተዘገ በሮችን በመክፈት ጋር የተያያዘ ነው፤ እንዲሁም ክርስቶስ የሚከፍት ማንም የማይዘጋ፣ የሚዘጋም ማንም የማይከፍት እርሱ ነው። እንዲሁም ለቂርስ “የጨለማ መዝገቦችና የስውር ስፍራዎች የተሸሸጉ ሀብቶች” ተሰጥተውታል። ቂርስ በተሐድሶ እንቅስቃሴዎች መስመር ላይ በርካታ የመንገድ ምልክቶችን ይፈጽማል።

እርሱ የመጨረሻውን ዘመን ይለያል፤ ይህም የመጀመሪያው መልአክ ሲመጣ፣ የዳንኤል መጽሐፍ ሲፈታ፣ ከዚያም ከ“የጨለማ መዝገቦችና ከተሰወሩ ስፍራዎች የተሰወሩ ሀብቶች” የሚመጣ የእውቀት መጨመር በሚኖርበት ጊዜ ነው። እነዚያ “የጨለማ መዝገቦችና ከተሰወሩ ስፍራዎች የተሰወሩ ሀብቶች” “የሚሠራውን” “መሠረት” እና “የሚቀመጠውን” “ቤተ መቅደስ” ይፈጥራሉ። በቂርስ የተመሰለው ክርስቶስ የጌታ “የተቀባ” ነው፤ ክርስቶስም በጥምቀቱ ጊዜ እንደ ተቀባው ሁሉ። ስለዚህ ቂርስ የመጀመሪያው መልአክ መምጣት ብቻ ሳይሆን፣ ሲወርድ የመጀመሪያውን መልአክ ኃይል የሚሰጠው ሁለተኛው መልአክ ደግሞ ነው፤ ይህም

ክርስቶስ በተቀባ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ እንደ ወረደ ነው። እ.ኤ.አ. ጥቅምት 22 ቀን 1844 ክርስቶስ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚገባውን በር ወይም “መግቢያ” ከፈተ፤ ይህም ተዘግቶ የነበረ መግቢያ ነበር። ቂርስ የሦስተኛውን መልአክ መምጣት ደግሞ ይለያል።

ቂርስ የመጀመሪያው መልአክ ነው። እናም የመጀመሪያው መልአክ የሦስቱን መላእክት ንጥረ ነገሮች ሁሉ ይዞ አለ። ቂርስ የመጀመሪያው መልአክ በደረሰበት በ1798 የመጨረሻ ዘመን ነው። ቂርስ የመጀመሪያው መልአክ መልእክት ኃይል የተሰጠው (የተቀባው) ቀን፣ ነሐሴ 11 ቀን 1840ን ይወክላል። በግንቦት 1842 የ1843 ገበታ በተዘጋጀበት ሁኔታ እንደ ተመሰለው፣ የመሠረቶችን መጣል ሥራ ይወክላል። በኤፕሪል 19 ቀን 1844 በመጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ ጊዜ ሁለቱ ወገኖች እንደ ተለዩበት፣ የቤተ መቅደሱን ሥራ ይወክላል፤ እንዲሁም በጥቅምት 22 ቀን 1844 በታላቁ ተስፋ መቁረጥ ጊዜ የሁለተኛውን መለዩት ይወክላል።

የሚለራውያን የተሃድሶ እንቅስቃሴ ሁሉም የመንገድ ምልክቶች በቂርስ በምሳሌነት ተወክለው ነበር፤ ስለዚህም እነዚያ የመንገድ ምልክቶች ደግሞ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ እንቅስቃሴ የመንገድ ምልክቶችን እየወከሉ ናቸው። የሚለራውያን እንቅስቃሴ፣ ክርስቶስ የሚለራውያንን ታሪክ እንደሚቀድሙ በገለጻቸው ምልክቶች ቀድሞ ተከትሎ ነበር።

ትንቢት የክርስቶስን መምጣት አኳኋንና ዓላማ ብቻ አስቀድሞ አይናገርም፤ ነገር ግን መቼ እንደሚቀርብ ሰዎች የሚያውቁባቸውን ምልክቶች ደግሞ ያቀርባል። ኢየሱስም እንዲህ አለ፡- “በጸሐይና በጨረቃ በከዋክብትም ምልክቶች ይሆናሉ።” ሉቃስ 21፡25። “ጸሐይም ትጨልማለች፣ ጨረቃም ብርሃኗን አትሰጥም፣ የሰማይም ከዋክብት ይወድቃሉ፣ በሰማያትም ያሉ ኃይላት ይናወጣሉ። ከዚያም የሰውን ልጅ በደመና ከታላቅ ኃይልና ክብር ጋር ሲመጣ ያዩታል።” ማርቆስ 13፡24-26። ራእዩን የተቀበለውም ሁለተኛውን ምጽአት የሚቀድሙትን ምልክቶች ከመጀመሪያው ሲገልጽ እንዲህ ይላል፡- “ታላቅ መናወጥም ሆነ፤ ጸሐይም እንደ ጠጉር ማቅ ጥቁር ሆነች፣ ጨረቃም ሁሉ እንደ ደም ሆነች።” ራእይ 6፡12።

“እነዚህ ምልክቶች ከአሥራ ዘጠነኛው ክፍለ ዘመን መከፈት በፊት ታይተው ነበር። የዚህ ትንቢት ፍጻሜ ሆኖ፣ በ1755 ዓመት ከመቼውም ጊዜ ተመዝግቦ የታወቀው ከሁሉ የከፋ የመሬት መንቀጥቀጥ ተከሰተ።” ታላቁ ተጋድሎ፣ 304።

ሁለተኛውን ምጽአት ያስታወቁ ምልክቶች ከ1798 በፊት በቅርቡ፣ በ1755 ጀመሩ። 1798 በመንፈሳዊት ባቢሎን ውስጥ የነበረው የመንፈሳዊ እስራኤል ምርኮ ፍጻሜ ነበር፤ እህት ዋይትም ይህ ነገር በቃል የነበረው የቃል እስራኤል በቃል ባቢሎን ውስጥ ያለው ምርኮ በምሳሌነት እንደተወከለ ታስተምራለች፤ ይህም የሰባ ዓመቱ ምርኮ በተፈጸመ ጊዜ፣ ቂርስ በተከፈቱት በሮች ገብቶ ባቢሎንን በወሰደ ጊዜና ቤልሻፀርንም በገደለ ጊዜ ተደምድሞ ነበር።

“ዛሬ የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ለጠፋው የሰው ዘር መዳን የተዘጋጀውን መለኮታዊ እቅድ እስከ ፍጻሜው ድረስ ለማራመድ ነፃ ናት። ለብዙ ምዕተ ዓመታት የእግዚአብሔር ሕዝብ በነፃነታቸው ላይ መገደብ ተቀብለው ነበር። ወንጌል በንጽሕናው እንዲሰበክ ተከልክሎ ነበር፣ የሰዎችንም ትእዛዝት ለመቃወም የደፈሩ ላይ ከሁሉ የከበዱ ቅጣቶች ይጣሉ ነበር። በዚህ ምክንያት የጌታ ታላቁ ሥነ ምግባራዊ ወይን እርሻ ከሞላ ጎደል ሁሉም ባዶ ሆኖ ነበር። ሕዝቡ ከእግዚአብሔር ቃል ብርሃን ተነፍገው ነበር። የስህተትና የአጉል እምነት ጨለማ ስለ እውነተኛ ሃይማኖት ያለውን እውቀት ለማጥፋት ያስፈራ ነበር። በምድር ላይ ያላቸው የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በዚህ ረጅም የማያቋርጥ ስደት ዘመን፣ በስደት ወቅት በባቢሎን ተማርከው እንደ ተያዙት የእስራኤል ልጆች፣ በእውነት በምርኮ ውስጥ ነበረች።” ነቢያትና ነገሥታት፣ 714።

በባቢሎን የነበሩት ሰባ ዓመታት መፈጸማቸው 1798ን ያመለክት ነበር፤ እናም ከ1798 በፊት የተቀደሙ ምልክቶች ነበሩ፤ እነርሱም የክርስቶስ መመለስ ቅርብ እንደሆነ ያውጁ ነበር።

“የቂሮስ ሠራዊት በባቢሎን ቅጥር ፊት መቅረቡ ለአይሁድ፣ ከምርኮ መዳናቸው እየቀረበ መሆኑ ምልክት ነበር። ቂሮስ ከመወለዱ ከአንድ መቶ ዓመት በላይ አስቀድሞ፣ መንፈሳዊ መገለጥ በስሙ ጠቅሶት ነበር፤ ባቢሎንን ሳያስቡ በድንገት በመያዝ እና ለምርኮኞቹ ልጆች መፈታት መንገድ በማዘጋጀት የሚያከናውነውም ትክክለኛ ሥራ እንዲመዘገብ አድርጎ ነበር።” ነቢያትና ነገሥታት፣ 551.

ቂሮስ ደግሞ ከ1798 በፊት የቀደሙትን ምልክቶች ይወክል ነበር። ታሪክ ጸሐፊዎች ስለ ዳርዮስን ስለ ቂሮስ አገዛዝ በእርግጥ ያልተገለጹ ቢሆኑም፣ የእግዚአብሔር ቃል ግልጽ ነው። የሜዶንና የፋርስ መንግሥት ከባቢሎን መንግሥት በኋላ መጣ፤ የሜዶንና የፋርስም የመጀመሪያ ንጉሥ ዳርዮስ ነበር፤ ሆኖም በቤልሻጽር የመጨረሻ ግብዣ ሌሊት ባቢሎንን የወሰደው ጄኔራል የእርሱ የእህት ልጅ ቂሮስ ነበር። ቂሮስና ዳርዮስ ሁለቱም የሰባ ዓመቱን ምርኮ መጨረሻ ይወክላሉ፤ ይህም በ1798 የዘመን ፍጻሜን ይወክላል፤ እንዲሁም በ1989 ያለውን የዘመን ፍጻሜ ደግሞ ይወክላል።

በሙሴ ታሪክ ውስጥ ያለው የመጨረሻ ጊዜ፣ ከእርስ በርስ በሦስት ዓመት ልዩነት በተወለዱት በአሮንና በሙሴ ልዩነት ምልክት ተደርጎ ነበር። ያ ታሪክ የክርስቶስን ታሪክ እጅግ ፍጹም በሆነ ሁኔታ ያመለክት ነበር፤ በዚያም ታሪክ ያለው የመጨረሻ ጊዜ በዮሐንስ ልዩነት ምልክት ተደርጎ ነበር፤ ከዚያም ስድስት ወር በኋላ በአጎቱ ልጅ በኢየሱስ ልዩነት። የመጨረሻው ጊዜ ሁለት የመንገድ ምልክቶች አሉት፤ ዳርዮስና ቂሮስም ሁለቱም የሰባ ዓመት ምርኮኝነት መጨረሻን ያመለክታሉ። ይህም የአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ዓመት ምርኮኝነት መጨረሻን ያመለክት ነበር። በ1798 የጳጳሳዊው አውሬ የሞት ቁስል ከተቀበለ በኋላ፣ በቀጣዩ ዓመት በዚያ አውሬ ላይ ተቀምጦ የነገሠችበት አንዲቱ ሞት ተከተለ። በ1989 ሬገንና የመጀመሪያው ቡሽ ሁለቱም ፕሬዚዳንቶች ነበሩ።

ቂሮስ የሚመጣውን የፍጻሜ ዘመን የሚያስታውቁ ምልክቶችን ያመለክታል፣ የፍጻሜውንም ዘመን ያመለክታል። የእውቀትን መብዛት ያመለክታል፣ መልአክም በሚወርድበት ጊዜ የመጀመሪያው መልአክት መበርታቱን ያመለክታል፤ ከዚያም መሠረቶችን በመጣል የሚነሳውን ሥራ፣ ማለትም ቤተ መቅደሱን የመገንባት ሥራ፣ እንዲሁም የቃል ኪዳኑ መልአክተኛ ድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ በሚመጣበት ጊዜ የሦስተኛው መልአክ መምጣትን ያመለክታል።

በፋርስ ንጉሥ ቂሮስ በሦስተኛው ዓመት ቤልሻጽር ተብሎ ለተጠራው ለዳንኤል አንድ ነገር ተገለጠለት፤ ይህም ነገር እውነት ነበረ፣ ነገር ግን የተወሰነው ዘመን ረጅም ነበረ፤ እርሱም ነገሩን አስተውሎ ራዕዩንም አስተዋለ። በዚያን ዘመን እኔ ዳንኤል ሦስት ሙሉ ሳምንት ሐዘን ላይ ነበርሁ። የሚያምር እንጀራ አልበላሁም፣ ሥጋም ሆነ ወይን ወደ አፊ አልገባም፣ ሦስቱ ሙሉ ሳምንታትም እስኪፈጸሙ ድረስ ፈጽሞ ራሴን በዘይት አልቀባሁም። በመጀመሪያውም ወር በሀያ አራተኛው ቀን፣ እኔ ሐዲቀል ተብሎ በሚጠራው ታላቁ ወንዝ ዳር ሳለሁ። ዳንኤል 10፡1-4።

የቂሮስና የቤልሻጽር ምልክቶች በመጨረሻዎቹ ቀናት ውስጥ የተወሰነ ትንቢታዊ ታሪክን ይወክላሉ። የቤልሻጽር ምልክት የሚወከሉት ሕዝቦች የመቶ አርባ አራት ሺህ መሆናቸውን ያሳውቀናል፤ እነርሱም የቃል ኪዳን ሕዝብ የመጨረሻው ትውልድ ናቸው። እነርሱ ቂሮስ በሚወክለው ትንቢታዊ ታሪክ ውስጥ ተቀምጠዋል፤ ይህም ከ1798 በፊት የነበረውን ታሪክ፣ እና 1989ን፣ እንዲሁም መስከረም 11, 2001ን ይወክላል፤ ምክንያቱም ቂሮስ እነዚያን ሁሉ የመንገድ ምልክቶች ይወክላል። እርሱ ደግሞ የጁላይ 18, 2020 ተስፋ መቁረጥን ይወክላል፤ እንዲሁም በአሜሪካ የሚቀርበውን የእሁድ ሕግ እንኳ ይወክላል። የዳንኤል የመጨረሻ ራዕይ በትንቢት ውስጥ የት እንደተቀመጠ ለማረጋገጥ ቁልፍ፣ ዳንኤል በሚያውቀው ነገር ይረጋገጣል።

በመጀመሪያው ቁጥር ዳንኤል (ብልጣሶር) ሁለቱንም “ነገር” እና “ራእይ” ያስተውላል። “ነገሩ” የዕብራይስጥ ቃል “dabar” ነው፣ ትርጉሙም “ቃል” ማለት ሲሆን፣ ገብርኤል እርሱን የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት (“ሰባት ዘመናት”) የሆነውን “chazon” ራእይ ለመወከል ይጠቀምበታል። በመጀመሪያው ቁጥር ዳንኤል የሚያስተውለው “ራእይ” ደግሞ የሁለት ሺህ ሰባት መቶ ዓመታት “mareh” ራእይ ነው። የመጨረሻዎቹ ዘመናት የእግዚአብሔር ኪዳን ሕዝብ በ1989 በፍጻሜው ጊዜ “ሰባት ዘመናትን” አልተረዱትም ነበር። ከሴፕቴምበር 11, 2001 በኋላ ድረስ “ሰባት ዘመናትን” አልተረዱትም ነበር፤ ስለዚህ ዳንኤል፣ ከሴፕቴምበር 11, 2001 በኋላ በቂሮስ የተወከለው የትንቢታዊ ተሃድሶ እንቅስቃሴ ዘመን ውስጥ መሆን አለበት፤ ምክንያቱም ዳንኤል፣ የመጨረሻውን ትንቢታዊ እንቅስቃሴ ሲወክል፣ “ነገሩን” እና “ራእዩን” ሁለቱንም ያስተውላል።

ዳንኤል በሃያ አንድ ቀን የልቅሶ ዘመን ውስጥ እንዳለ ተለይቶ ተገልጿል። በእነዚያ “ቀኖች” የልቅሶ ውስጥ ዳንኤል “ነገሩን” ለመረዳት ደረሰ፣ እንዲሁም “ራእዩን” ማስተዋል ነበረው። በ“ነገሩ” የተወከለው እውነት ለዳንኤል በልቅሶው ቀኖች ተገለጠለት። የእግዚአብሔር ሕዝብ በሪፎርም መስመሮች ውስጥ ከእኩለ ሌሊት ጩኸት ጥቂት በፊት “የሚያለቅሱ” እንደሆኑ ተወክለዋል። ይህ ልቅሶ ማርታና ማርያም ከድል መግቢያው ጥቂት በፊት ስለ አልዓዛር ሲያለቅሱ ተመስሏል። ይህም በሚለር እንቅስቃሴ ታሪክ ውስጥ ከመጀመሪያው ቅስፋት በኋላ በኤርምያስ እንደተገለጠው ተስፋ መቁረጥ በማሳየት ተገልጿል።

ቃልህ ተገኘ፣ እኔም በላሁት፤ ቃልህም፣ አቤቱ የሠራዊት አምላክ፣ በስምህ ስለ ተጠራሁ፣ የልቤ ደስታና ሐሴት ሆነልኝ። በተሳለቁ ማኅበር ውስጥ አልተቀመጥሁም፣ አልተደሰትሁምም፤ በእጅህ ምክንያት ብቻዬን ተቀመጥሁ፣ ቍጣን ሞልተኸኛልና። ስቃዬ ለምን ዘወትር ነው? ቍስሌስ ለምን የማይፈወስ ነው፣ መፈወስንም የሚከለክል? በእውነት ለእኔ እንደ ሐሰተኛ ትሆንብኛለህን? እንደሚጠፋ ውኆችስ? ኤርምያስ 15፣16-18።

ኤርምያስ በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ላይ የሰዶምና የግብፅ ነዋሪዎች በሁለቱ ምስክሮች ሞት እንዳደረጉት “አልተደሰተም።” “አለመደሰት” ማለት ማልቀስ ነው። የቤልጤሻጽር ልቅሶ ከሁለቱ ምስክሮች ሞት ጋር የተያያዘውን ልቅሶ ይለይታል። በጁላይ 18, 2020 እና በኖቬምበር 3, 2020 እውነተኛው የፕሮቴስታንት ቀንድና የሪፐብሊካን ቀንዶች የምድር አውሬ ሁለቱ ምስክሮች ጌታችንም ደግሞ በተሰቀለበት በሰዶምና በግብፅ መንገዶች ላይ ተገደሉ። ጌታችን በተሰቀለ ጊዜ፣ ደቀ መዛሙርቱ ማልቀስ ጀመሩ። እነዚያ ሁለት ምስክሮች በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ሙሴና ኤልያስ እንደሆኑ ተወክለው ነበር።

በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ ክርስቶስ እንደ ሚካኤል የተጠቀሰበት አምስት ማጣቀሻዎች አሉ፤ ሦስቱ በዳንኤል መጽሐፍ፣ አንዱ በይሁዳ መጽሐፍ፣ ሌላውም በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ናቸው። አሁን እየተመለከትነው ባለው በአሥረኛው ምዕራፍ፣ ሚካኤል ሁለት ጊዜ ተጠቅሷል፤ በቁጥር አሥራ ሦስትና በቁጥር ሃያ አንድ፤ ከዚያም እንደገና በአሥራ ሁለተኛው ምዕራፍ በቁጥር አንድ ውስጥ። በራእይ አሥራ ሁለት ቁጥር ሰባት ውስጥ እርሱ ተለይቶ ተገልጦአል። በይሁዳ መጽሐፍ ውስጥ ሚካኤል ሙሴን እንዳስነሣ ተለይቶ ተገልጦአል፤ እርሱም በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ውስጥ በመንገድ ላይ ሞቶ ከተዘረጋው ምስክሮች አንዱ ነው።

ስለዚህ፣ እናንተ አንድ ጊዜ ይህን እንኳ አውቃችሁ ሳለ፣ በማስታወስ ለነሣችሁ እወዳለሁ፤ ጌታ ሕዝቡን ከግብፅ ምድር ካዳነ በኋላ፣ ያላመኑትን በኋላ እንዳጠፋቸው፤ መጀመሪያ ስፍራቸውን ያልጠበቁ ዳሩ ግን የራሳቸውን መኖሪያ የተዉ መለክትንም፣ ለታላቁ ቀን ፍርድ በጨለማ ሥር በዘላለማዊ ሰንሰለት አስሮ ጡብቆአል። እንዲሁም ሰዶምና ገሞራ፣ በዙሪያቸውም ያሉት ከተሞች ደግሞ እንደ እነርሱ በዝሙት ራሳቸውን አሳልፈው ሰጥተው፣ ሌላ ሥጋንም ተከትለው፣ የዘላለም እሳትን ቅጣት ሲቀበሉ ለምሳሌ ተቀምጠዋል። እንዲሁም እነዚህ ደግሞ እነዚህ ርኩሳን ሕልም አላሚዎች ሥጋን ያረክሳሉ፣ ጌትነትን ይንቃሉ፣ ባለ ክብሮችንም ይሰደባሉ። ነገር ግን ዋናው መልአክ ሚካኤል፣ ስለ ሙሴ ሥጋ ከዲያብሎስ

ጋር ሲከራከር በተከራከረ ጊዜ፣ የስድብ ፍርድ በእርሱ ላይ ለማምጣት አልደፈረም፣ ነገር ግን፡- ጌታ ይገሥጽህ አለ። ይሁዳ 5-9።

በይሁዳ መጽሐፍ፣ በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ሙሴና ኤልያስ የሚገደሉባትን ታላቁቱን ከተማ የሚወክሉት ሰዶምና ግብፅ በተጠቀሱበት ዐውድ ውስጥ፣ በሚካኤል የተመሰለ ክርስቶስ የሙሴን ሥጋ ከሙታን ያስነሣል። በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ሙሴና ኤልያስ ሦስት ቀን ተኩል ትንቢታዊ ቀኖች ሞተው ነበር። ሚካኤልም ከሰማይ በሚወርድበት ጊዜ የቤልጣሻጽር ልቅሶ ቀኖች ያበቃሉ። መስመር በመስመር፣ ዳንኤል ምዕራፍ አሥር ከቁጥር አንድ እስከ አራት፣ ሁለቱ ምስክሮች በሚካኤል ሲያስነሣቸው የሚፈጸመውን የልቅሶ ዘመን እየለየ ያሳያል።

ይህን ጥናት በሚቀጥለው ጽሑፍ እንቀጥላለን።

“አብ ሙሴንና ኤልያስን ለክርስቶስ መልእክተኞቹ እንዲሆኑ፣ በሰማይ ብርሃንም እንዲያከብሩት፣ ስለሚመጣውም መከራው ከእርሱ ጋር እንዲነጋገሩ መረጣቸው፤ ምክንያቱም በምድር ላይ እንደ ሰዎች ኖረው ነበር፤ የሰውን ሐዘንና ስቃይ ተለምደው ነበር፤ እናም በምድራዊ ሕይወቱ ላይ ለኢየሱስ የመጣበትን ፈተና ሊራራለት ይችላል ነበር። ኤልያስ በእስራኤል ዘንድ በነቢይነት ሥፍራው ክርስቶስን ወክሎ ነበር፤ ሥራውም በአንድ መጠን ከመድኃኒቱ ሥራ ጋር ተመሳሳይ ነበር። ሙሴም እንደ እስራኤል መሪ በክርስቶስ ስፍራ ቆሞ ነበር፤ ከእርሱም ጋር ሲነጋገር መመሪያዎቹንም ሲከተል ኖሮ ነበር፤ ስለዚህ እነዚህ ሁለቱ፣ በእግዚአብሔር ዙፋን ዙሪያ ከተሰበሰበው ሠራዊት ሁሉ ይልቅ፣ ለእግዚአብሔር ልጅ ለማገልገል ከሁሉ የተሻሉ ነበሩ።”

“ሙሴ፣ በእስራኤል ልጆች እምነት ማጣት ተቆጥቶ፣ ዓለቱን በቍጥ በመምታት የጠሩትን ውኃ ባቀረበላቸው ጊዜ፣ ክብሩን ለራሱ ወሰደ፤ ምክንያቱም ልቡ በእስራኤል ምስጋና ቢስነትና በዐመፃቸው እጅግ ተውጦ ስለነበረ፣ እግዚአብሔርን ማክበርና ስሙን ማጉላት አልቻለም፤ ይህንም ያደረገው እርሱ እንዲፈጽም ያዘዘውን ተግባር በሚፈጽምበት ጊዜ ነበር። የሁሉን ቻይ ዕቅድ፣ የእስራኤልን ልጆች ብዙ ጊዜ ወደ ጭንቅ ስፍራ ማምጣት፣ ከዚያም በታላቅ ችግራቸው ውስጥ በኃይሉ ማዳናቸው ነበር፤ እንዲሁም ለእነርሱ የሚያሳዩውን ልዩ እንክብካቤ ያውቁ ዘንድና ስሙን ያከብሩ ዘንድ ነበር። ነገር ግን ሙሴ፣ ለልቡ ተፈጥሮዊ ነቃሴዎች በመሸነፍ፣ ለእግዚአብሔር የሚገባውን ክብር ለራሱ አወሰደ፤ ከሰይጣንም ኃይል በታች ወደቀ፣ ወደ ተስፋይቱም ምድር እንዳይገባ ተከለከለ። ሙሴ ጸንቶ ቆይቶ ቢሆን ኖሮ፣ ጌታ ወደ ተስፋይቱ ምድር ባገባው ነበር፤ ከዚያም ሞትን ሳይይ ወደ ሰማይ ባስተላለፈው ነበር።”

“እንደዚሁም ሙሴ ሞትን አለፈ፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ልጅ ከሰማይ ወርዶ ሥጋው መበስበስን ሳይይ ከሙታን አስነሣው። ሰይጣንም ስለ ሙሴ ሥጋ ከሚካኤል ጋር ቢከራከርና እንደ ሕጋዊ ምርኮው ቢጠይቀውም፣ በእግዚአብሔር ልጅ ፊት ሊቆም አልቻለም፤ ሙሴም በተነሣና በተከበረ ሥጋ ወደ ሰማይ አደባባዮች ተወሰደ፣ ከዚያም አብ በልጁ ዘንድ ለማገልገል ከሸማቸው ከተከበሩት ሁለቱ አንዱ ሆነ።”

“ተማሪዎቹ እንቅልፍ እንዲህ በብርቱ እንዲያሸንፋቸው ስለፈቀዱ፣ በሰማያዊ መልእክተኞችና በክብር ተከብሮ በታየው አዳኝ መካከል የተካሄደውን ውይይት አጥተው ነበር። ነገር ግን ከጥልቅ እንቅልፍ በድንገት ሲነቁ፣ በፊታቸው ያለውን ከፍ ያለ ራእይ ሲመለከቱ፣ በደስታ መንፈስና በፍርሃት ይሞላሉ። የተወደደውን ጌታቸውን የሚያበራ መልክ ሲመለከቱ፣ ሰውነቱን የለበሰውን፣ ከፀሐይ ጨረሮች ያሉ የብርሃን ነጸብራቆችን የሚያወጣውን፣ ሊነገር የማይችለውን ክብር ሌላ መንገድ ሊታገሡት ስላልቻሉ፣ በእጃቸው ዓይኖቻቸውን ለመሸፈን ይገደዳሉ። ለአጭር ጊዜ ተማሪዎቹ ጌታቸው በዓይናቸው ፊት ተከብሮና ከፍ ብሎ እንደታየ፣ እንዲሁም እነርሱ የእግዚአብሔር የተወደዱ ሰዎች መሆናቸውን የሚያውቋቸው የሚያበሩ ፍጥረታት እንዳከበሩት ይመለከታሉ።” The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.

